

Bojana Plemić

DRAGOSLAV ŽIVKOVIĆ, Izbor iz dela

Moderna galerija, 13. 05 – 08. 07. 2006.

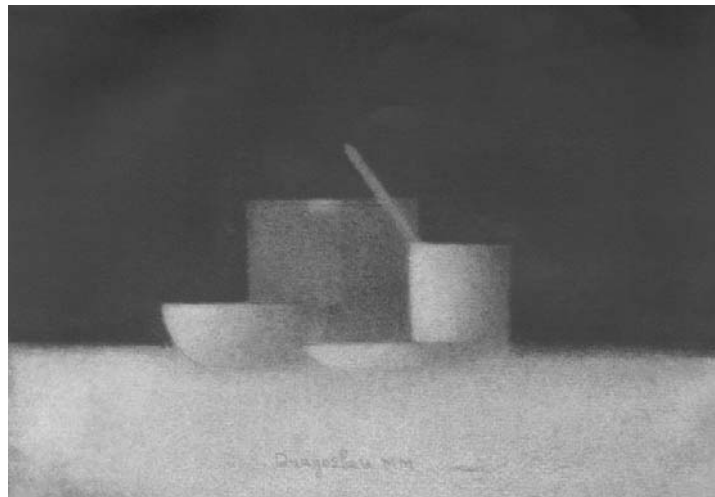
Moderna galerija iz Valjeva zaslužno već godinama nosi epitet prestižne galerije. Na to svakako ukazuje dosadašnji odabir umetnika i postavki. Važno je napomenuti da se koncept galerije ne zasniva na bilo kakvom komercijalnom interesu već cilju da se predstavi zaista ono najbolje od autora, ono što on uistinu jeste. Upravo je primer toga minula izložba u galeriji koja je predstavila šezdeset akvarela Dragoslava Živkovića iz perioda 1983 – 2002. godine.

Dugo pripremana izložba, pre svega zbog izbora dela koja mahom potiču iz privatnih kolekcija, zaokružila je priču o ovom segmentu Živkovićeovog stvaralaštva. Ovaj umetnik srednje generacije, rodom iz Knjaževca gde i danas živi, oduvek se klonio glavnih prestoničkih likovnih tokova, stvarajući po strani, u samoći i tišini. Pa ipak, zahvaljujući svom specifičnom senzibilitetu, nije ostao nezapažen od strane likovne kritike. Svoj opus Živković uglavnom zasniva na klasičnim motivima pejzaža i mrtve prirode. U okvirima osnovnih slikarskih zadataka, naglašeno je poštovanje samog predmeta, njegove materijalne i egzistencijalne prirode. U tom poštovanju naslikanih predmeta i motiva ogleda se posebna Živkovićeova dubina.

Jednostavnost prikazanog u Živkovićevim akvarelima otkriva složenost umetnikovog sveta. U njegovima pejzažima moguće je uočiti dva motiva koji su zapravo simboli dve sfere postojanja : prirode i čoveka. To su usamljeno drvo, kao produkt prirode, i usamljena kuća, kao produkt čoveka. Kada je reč o mrtvim prirodama, i tu je naglašena skromnost prizora. Radi se o sasvim običnim predmetima, zdelama i čašama, predmetima koji iako mogu postojati u mnogo raskošnijim formama, ovde bivaju odabrani u svojim izvornim, nenaglašenim oblicima. Upravo tako redukovanim, sfumatoznim pejzažima, jasne i promišljene ikonografije, i predmetima u prostoru, on pridaje poseban značaj, stvarajući emotivni kontakt koji je očigledan već pri prvom susretu sa slikom.

Svedene kompozicije, prigušen kolorit, naglašen odnos svetlo – tamno, to su elementi Živkovićevog stila. Poetika prostora na njegovim slikama ostvarena je dvodimenzionalnošću odslikane predstave i svetlošću. Ali kada po strani ostavimo formalnu analizu slike, ono što daje dublji ton ovim delima jeste fenomen kojim autor u odabiru predmeta kao predložka u građenju slike opšte svodi na posebno. Taj predmet ili motiv katalizatori su između slike i prostora u kome egzistira, istovremeno bivajući i znak subjektivnog izraza, likovne forme ali i obeležja slikarevog vremena. Jednostavnost prikazanog ovde preuzima na sebe mnogoznačje simbola.

Živkovićevi simboli – predmeti egzistiraju u svetu tišine. Sve je na njegovim slikama umireno, u senci ili polumraku. Ovi prizori zaustavljeni su u vremenu i prostoru. Može se reći čak i da su

Dragoslav Živković, *Mrtva priroda*, 2000.

vanvremenski. Poput flamanskih mrtvih priroda *memento mori*, da li i oni podsećaju na prolaznost i konačnost svega ili pak na večnost materijalnog sveta u kome ljudi samo povremeno figuriraju? Da li su ljudi zapravo ono što je prolazno a njihovo je prisustvo jedino i naglašeno kroz predmete mrtvih priroda ili predele sumraka gde čovek boravi tek kao slučajni posmatrač? Majstor atmosfere. Majstor prostora tišine i melanholije, naslućenih pitanja i neslućenih odgovora. Sa sigurnošću možemo reći da je slikarstvo Dragoslava Živkovića sasvim osobeno, pa pomalo i usamljeno.